

ФАУСТЪ

Ей близо сме до она камък тамъ !
 Ще си починемъ, ходихме ний доста.
 Седѣлъ съмъ често тукъ умисленъ самъ,
 Измжчванъ отъ молитви и отъ поста;
 Ржцѣ ломѣхъ, съ въздишки и съзи,
 Съ надежда пѣленъ и съсъ крѣпка вѣра,
 Азъ мислѣхъ на небето господаря
 Принудища отъ чумата да ни спаси.
 Ахъ, присмѣхъ сж хвалбитѣ на тѣлпата !
 Да би могълъ въ сърдце ми да се взрешъ,
 Тогава само ти ще разберешъ
 Дали заслужваме таквазъ отплата.
 Баща ми бѣ почтенъ човѣкъ, унесенъ
 По тайнитѣ свещенни на свѣта,
 По своему разбираше честъта.
 Затваряше се все съ адепти
 Въвъ черната си кухня день и ноцъ,
 И по безбройнитѣ рецепти
 Забъркваха въ единъ тѣ всичко кошъ.
 Червений лѣвъ, тозъ смѣлий годеникъ,
 Вѣнчаятъ съ лилията въ топла баня,
 И пламнали ги взиматъ въ сжщий мигъ,
 Влѣкжтъ отъ тая въ друга брачна спалня.
 Яви ли се тогазъ съсъ пѣстри цвѣтоге
 Въ стѣклото младата царица,
 Цѣрътъ готовъ, умиратъ върволица
 И никой не запитва вечъ: кой оздравѣ?
 Така бѣснѣхме, съ адски цѣрове
 По тие планини, по тѣзъ полета,
 По-звѣрски и отъ чумата проклета.
 На хиляди отрова самъ съмъ далъ,
 Измрѣха тѣ, а азъ съмъ доживѣлъ,
 Убийцата за благодѣтель да се смѣта !